

Cauza T-3/93

**Société Anonyme à Participation Ouvrière
Compagnie Nationale Air France
împotriva
Comisiei Comunităților Europene**

„Regulamentul nr. 4064/89 al Comisiei — Admisibilitate — Noțiunea de decizie —
Forma actului — Concurrent vizat în mod direct și individual —
Operațiune de concentrare care are dimensiune comunitară — Consultarea statelor membre —
Principiul egalității de tratament între statele membre”

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI DE PRIMĂ INSTANȚĂ (Camera a doua)
24 martie 1994*

În cauza T-3/93,

Société Anonyme à Participation Ouvrière Compagnie Nationale Air France,
societate de drept francez, cu sediul la Paris, reprezentată de Eduard Marissens, avocat în
Baroul din Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Lucy Dupong, 14
A, rue des Bains,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către domnii Francisco Enrique
González Díaz, membru al Serviciului juridic și Géraud de Bergues, funcționar național
detașat la Comisie, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la domnul
Georgios Kremelis, membru al Serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

*Limba de procedură: franceza.

susținută de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de domnul John D. Colahan, din cadrul Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent, asistat de către domnul Christopher Vajda, barrister în Baroul din Anglia și Țara Galilor, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Regatului Unit, 14, Boulevard Roosevelt,

și

British Airways plc, societate de drept englez, cu sediul în Hounslow (Regatul Unit), reprezentată de către domnii Richard Fowler, QC, din Baroul din Anglia și Țara Galilor și domnii William Allan și James E. Flynn, solicitors, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul domnilor Loesch și Wolter, 11, Rue Goethe,

interveniente,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei Comisiei din 30 octombrie 1992, dată publicității de către purtătorul de cuvânt al comisarului pentru concurență, prin care Comisia s-a declarat lipsită de competență în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (versiune rectificată în JO 1990, L 257, p. 13) să examineze achiziționarea Dan Air Services Limited de către British Airways plc,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

compus din domnii J. L. Cruz Vilaça, președinte, C. P. Briët, D. P. M. Barrington, A. Saggio și J. Biancarelli, judecători,

grefier: domnul H. Jung,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 23 noiembrie 1993,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

Situația de fapt și cadrul juridic al litigiului

1 În urma dificultăților întâmpinate de societatea britanică de transport aerian Dan Air Services Limited (denumită în continuare „Dan Air”), care aparține grupului Davies and Newman Holdings plc (denumit în continuare „Davies și Newman”), British Airways plc (denumită în continuare „BA”) și-a exprimat intenția de a prelua această întreprindere. Grupul Davies și Newman cuprinde o societate principală, Dan Air, care realizează aproximativ 90 % din cifra de afaceri a grupului. Dan Air deține o participație de 50 % în cadrul Gatwick Handling, care, la rândul său, deține o participație de 50 % în cadrul Manchester Handling. Grupul cuprinde alte patru societăți, și anume Shearwater Insurance Company Limited, Davis and Newman Travel Limited, Airways Leasing Company Limited și Dan Air Aviation Limited.

2 Achiziționarea societății Dan Air nu a fost notificată Comisiei în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (versiune rectificată în JO 1990, L 257, p. 13, denumit în continuare „regulamentul”). Cu toate acestea, au avut loc întâlniri informale cu personalul Comisiei. La 16 octombrie 1992, BA a informat Merger Task Force (denumită în continuare „MTF”) cu privire la concentrarea propusă. La acea dată, consilierii săi au comunicat în scris serviciilor Comisiei că, în opinia lor, operațiunea nu intra în sfera de aplicare a regulamentului, având în vedere că în termenii și condițiile în care era proiectată operațiunea, cifra de afaceri a Davies și Newman era mai mică de 250 de milioane ECU pe piața comună. Aceștia au solicitat serviciilor Comisiei să-i informeze, cât mai curând posibil, cu privire la reacția acestora față de respectiva analiză. Corespondenței i-a fost anexat un memorandum din care reieșea că cifra de afaceri a Davies și Newman pentru ultimul exercițiu financiar, încheiat la 31 decembrie 1991, era mai mare sau mai mică de 250 de milioane ECU, în funcție de circumstanța dacă cifra de afaceri care rezulta din activitatea „charter” a Dan Air era sau nu luată în considerare. În această ultimă ipoteză, cifra de afaceri se ridica, în conformitate cu document respectiv, la 232,9 de milioane ECU. Prin scrisoarea din 21 octombrie 1992, serviciile Comisiei (MTF) au confirmat BA că, având în vedere informațiile transmise, operațiunea propusă nu avea, la o primă analiză, o dimensiune comunitară. În scrisoare se menționa că punctele de vedere aparțineau MTF, neavând caracter obligatoriu pentru Comisie.

3 Dispozițiile relevante ale regulamentului sunt următoarele:

Articolul 1:

„1. Prezentul regulament se aplică tuturor operațiunilor de concentrare care au dimensiune comunitară [...]

2. În sensul aplicării prezentului regulament, o operațiune de concentrare este considerată ca având dimensiune comunitară atunci când:

a) cifra totală de afaceri realizată pe plan mondial de toate întreprinderile în cauză depășește 5 miliarde ECU

și

a) cifra totală de afaceri realizată în mod individual în Comunitate de către cel puțin două din întreprinderile în cauză depășește 250 de milioane ECU,

cu condiția ca fiecare întreprindere în cauză să realizeze mai mult de două treimi din cifra sa totală de afaceri în Comunitate în cadrul unui singur stat membru.”

Articolul 3:

„1. O operațiune de concentrare este realizată:

[...]

b) atunci când:

— una sau mai multe persoane, care controlează deja cel puțin o întreprindere [...] fie prin achiziționarea de valori mobiliare sau de active, fie prin contract sau prin orice alte mijloace, preia(u) controlul direct sau indirect asupra uneia sau mai multor întreprinderi sau părți ale acestora.

[...]”

Articolul 4:

„1. Operațiunile de concentrare care au dimensiune comunitară ce fac obiectul prezentului regulament trebuie notificate Comisiei în termen de o săptămână de la încheierea contractului sau de la publicarea ofertei publice sau a ofertei publice de schimb ori de la preluarea pachetului de control. Termenul începe să curgă din momentul în care se produce primul dintre aceste evenimente.

[...]”

Articolul 5:

„1. Cifra totală de afaceri menționată la articolul 1 alineatul (2) include sumele obținute din vânzarea de produse și prestarea de servicii realizate de întreprinderile în cauză pe parcursul ultimului exercițiu, care corespund activităților obișnuite ale acestora, după deducerea discounturilor pentru vânzări, precum și a taxei pe valoare adăugată și a altor taxe direct legate de cifra de afaceri [...].

2. Prin derogare de la alineatul (1), în cazul în care concentrarea constă în achiziționarea de cote ale uneia sau mai multor întreprinderi, indiferent dacă acestea au sau nu au personalitate juridică proprie, se ia în considerare, în ceea ce privește cedentul sau cedentii, numai cifra de afaceri relevantă pentru părțile care fac obiectul concentrării.

Totuși, atunci când două sau mai multe tranzacții, precum cele menționate la primul paragraf, au avut loc pe parcursul unei perioade de doi ani între aceleași persoane sau întreprinderi, se consideră a fi o singură concentrare, realizată la data ultimei tranzacții.

[...]”

Articolul 6:

„1. Comisia examinează notificarea imediat după primirea acesteia.

a) În cazul în care ajunge la concluzia că respectiva concentrare notificată nu intră sub incidența prezentului regulament, Comisia consemnează acest lucru printr-o decizie.

[...]”

Articolul 22:

„3. În cazul în care Comisia constată, la solicitarea unui stat membru, că o concentrare, precum cea definită la articolul 3, însă fără dimensiune comunitară în sensul articolului 1, creează sau consolidează o poziție dominantă, având drept consecință ridicarea unor obstacole semnificative în calea concurenței pe teritoriul statului membru în cauză, aceasta poate, în măsura în care concentrarea respectivă aduce atingere comerțului dintre statele membre, să adopte deciziile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf și la articolul 8 alineatele (3) și (4).

[...]”

4 La 23 octombrie 1992, un contract încheiat, pe de o parte, între Davies și Newman și, pe de altă parte, BA („Agreement relating to the sale and purchase of part of the undertaking of Davies Newman Holdings PLC”, Contract privind vânzarea și cumpărarea unei părți a întreprinderii Davies Newman Holdings PLC, denumit în continuare „contractul din 23 octombrie 1992”), a stabilit termenii și condițiile tranzacției.

5 contractul din 23 octombrie 1992 conține, în special, următoarele prevederi:

„2 AGREEMENT TO SELL THE SHARES AND ASSETS

Subject to the terms and conditions of this Agreement, with effect from 1 November, 1992 the Vendor shall sell as beneficial owner and the Purchaser, relying only on the terms and undertakings contained in this Agreement, shall purchase the Shares and the Assets free from all claims of the Vendor but subject to charges, liens, equities and encumbrances of third parties and together with all rights and advantages now and hereafter attaching thereto.

3 CONSIDERATION

The aggregate consideration for the purchase of the Shares and the Assets shall be:

3.1 1 £ which shall be paid to the Vendor at Completion; and

3.2 the assumption by the Purchaser of the Liabilities.

4 CONDITIONS

4.1 Conditions Precedent Completion of this Agreement is conditional upon:

(omissis)

4.1.2 the Office of Fair Trading indicating in terms satisfactory to the Purchaser that it is not the intention of the Secretary of State for Trade and Industry to refer the proposed acquisition of the Shares and Assets by the Purchaser, or any matters arising therefrom, to the Monopolies and Mergers Commission;

4.1.3 the European Commission indicating in terms satisfactory to the Purchaser that neither the proposed acquisition of the Shares and Assets by the Purchaser nor any matters arising therefrom give rise to a concentration falling within the scope of Council Regulation (EEC) 4064/89;

(omissis)

4.1.5 the completion to the reasonable satisfaction of the Purchaser of the discontinuation or disposal of the charter operations of the Group as part of the rationalisation of the Group and preservation of its remaining business comprising:

a) the disposal or transfer of ownership and/or possession of all aircraft owned, leased or held on hire purchase by the Company which have been identified by the Purchaser in writing prior to exchange of this Agreement to the Vendor as surplus to the requirements of the proposed future scheduled operations of the Group;

b) the transfer, repudiation or termination of all contracts for charter flights by the Group;

c) the effective termination of employment of employees employed by the Company or by the Vendor or the Group in the business of the Company in accordance with the provisions of the document in the agreed terms;

d) the disposal to the Vendor of all books and records which contain information exclusively in respect of the charter operations of the Group;

(omissis)

4.2 Waiver The Purchaser may, in its sole discretion, waive any of the conditions referred to in clauses 4.1.2 to 4.1.19 by written notice to the Vendor ... on or before 5 pm on the last day for satisfaction of such conditions.

6 COMPLETION

6.1 Date and place Subject as hereinafter provided, Completion shall take place at the offices of the Purchaser's Solicitors on a date specified by the Purchaser which will be on or after 1 November, 1992 but otherwise not more than 3 days after the conditions set out in Clause 4.1 are satisfied. Any notice by the Purchaser specifying such date may be revised by notice at the Purchaser's discretion, provided that the revised date is within such 3 day period."

[, 2 CONTRACT DE VÂNZARE A ACȚIUNILOR ȘI A ACTIVELO

În conformitate cu termenii și condițiile prezentului contract, cu efect începând de la 1 noiembrie 1992, vânzătorul vinde în calitate de proprietar, iar cumpărătorul, bazându-se exclusiv pe termenii și angajamentele conținute de prezentul contract, cumpără acțiunile și activele libere de orice creanță sau revendicare a vânzătorului, însă grevate de sarcini, drepturi de retenție, acțiuni și drepturi existente în favoarea unor terți, precum și drepturi și avantaje conexe sau care se vor conexe acestora.

3 PREȚUL

Prețul total pentru cumpărarea acțiunilor și a activelor va consta în:

3.1 plata a 1 UKL către vânzător la încetarea contractului și

3.2 preluarea pasivelor de către cumpărător.

4. CONDIȚII

4.1 Condiții prealabile: executarea prezentului contract este condiționată de:

(omissis)

4.1.2 Office of Fair Trading indică în termeni avantajoși pentru cumpărător că Secretary of State for Trade and Industry nu intenționează să sesizeze Monopolies and Mergers Commission cu privire la proiectul de achiziționare a acțiunilor și a activelor de către cumpărător și nici cu privire la orice problemă legată de acesta;

4.1.3 Comisia Europeană indică, în termeni avantajoși pentru cumpărător că nici proiectul de achiziționare a acțiunilor și a activelor de către cumpărător și nici altă problemă legată de acesta nu constituie o operațiune de concentrare care intră sub incidența Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului;

(omissis)

4.1.5 se realizează, într-o manieră avantajoasă pentru cumpărător, încetarea sau cesionarea activităților charter ale grupului în contextul raționalizării sale și al menținerii activităților sale restante, care includ:

a) cesionarea sau transferul proprietății și/sau al posesiei asupra tuturor aeronavelor deținute în proprietate, leasing sau închiriate cu opțiunea de cumpărare (*hire purchase*) de către societatea respectivă, aeronave care au fost identificate de către cumpărător în scris, anterior transmiterii prezentului contract vânzătorului, ca depășind nevoile activităților viitoare de transport aerian regulat ale grupului care sunt prevăzute;

b) transferul, rezilierea sau încetarea de către grup a tuturor contractelor pentru zborurile charter;

c) încetarea efectivă a activității persoanelor angajate de către societate sau de către vânzător sau de către grup în activitățile societății, în conformitate cu dispozițiile documentului în termenii conveniți;

d) cesionarea tuturor registrelor contabile și a tuturor dosarelor care conțin informații referitoare exclusiv la activitățile charter ale grupului către vânzător;

(*omissis*)

4.2. Clauza de renunțare: Cumpărătorul poate, din proprie inițiativă, să renunțe la anumite condiții menționate la clauzele 4.1.2 - 4.1.19, printr-o notificare scrisă adresată vânzătorului, pe care acesta din urmă trebuie să o primească [...] înainte de data îndeplinirii acestor condiții, orele 17.

(*omissis*)

6 EXECUTAREA CONTRACTULUI

6.1. Data și locul: Sub rezerva dispozițiilor menționate în continuare, executarea va avea loc în birourile avocaților cumpărătorului la o dată stabilită de cumpărător, care va fi 1 noiembrie 1992 sau o dată ulterioară, însă în orice caz nu mai târziu de trei zile după îndeplinirea condițiilor definite în clauza 4.1. Orice comunicare de către cumpărător a acestei date va putea fi modificată prin comunicare ulterioară, din propria decizie a cumpărătorului, sub rezerva că data modificată se situează în acest interval de trei zile.”]

6 Prin executarea obligației conținute de clauza 4.1.5. din contractul din 23 octombrie 1992, Davies și Newman a încetat activitățile „charter” înainte de realizarea efectivă a tranzacției și a renunțat la părțile din întreprinderea sa care nu erau necesare continuării activităților sale de servicii regulate. Davies și Newman a alocat coordonatorilor respectivi toate intervalele orare pe care aceasta le deținea pentru zborurile sale „charter”, și-a redus flota de la 38 de aeronave la 12, și-a reziliat contractele „charter” și și-a redus personalul de zbor.

7 Printr-o nouă scrisoare din 28 octombrie 1992, consilierii BA au oferit serviciilor Comisiei precizări suplimentare. Prin scrisoarea din 30 octombrie 1992, aceste servicii au confirmat că, în opinia lor, operațiunea nu avea dimensiune comunitară. Precum anterior, în scrisoare se precizează că opiniile exprimate aparțin MTF și că acestea nu obligă Comisia din perspectiva deciziilor ulterioare ale acesteia.

8 O declarație a purtătorului de cuvânt al comisarului pentru concurență, de asemenea datată 30 octombrie 1992, a fost comunicată de Agenția de presă Europe (denumită în continuare „Agence Europe”), la 31 octombrie 1992, în termenii următori:

„The proposed concentration between British Airways and Dan Air (disputed by interested third parties in Great Britain) is not considered of Community dimension as one of the quantitative thresholds fixed by the EC regulation on the prior control of mergers is not reached, stated a spokesman for the European Commission on Friday.

The regulation, according to which the Commission may authorise or impede a merger, stipulates in particular that ‘the total turnover achieved individually in the Community by at least two of the companies concerned’ should be greater than 250 Mecus per year. This amount is not achieved by the regional European airline Dan Air, either within the Community or at world level. The Commission cannot, therefore, intervene. In the name of subsidiarity, it is up to the British Mergers and Monopolies Commission to take a position on the project. Sir Leon Brittan’s spokesman stated that the Commission, in its preliminary calculations, did not take into account Dan Air charter flight business because, as a prerequisite for merger with the British number one in air transport, Dan Air (affiliate to the holding company Davis & Newman) should give up this line of business. The merger regulation clearly stipulates on this that ‘only the turnover concerning the parties which are the object of the transaction are taken into consideration’.

[„Concentrarea propusă între British Airways și Dan Air (contestată de terții interesați în Marea Britanie) nu este considerată a prezenta dimensiune comunitară, întrucât nu este atins unul din pragurile cantitative stabilite de Regulamentul CEE privind controlul prealabil al fuziunilor, potrivit declarației de vineri a unui purtător de cuvânt al Comisiei Europene.

Regulamentul, potrivit căruia Comisia poate autoriza sau împiedica o fuziune, prevede, în special, că „cifra totală de afaceri realizată în mod individual în Comunitate de cel puțin două din întreprinderile în cauză” trebuie să fie mai mare de 250 de milioane ECU pe an. Această valoare nu este atinsă de compania aeriană regională europeană Dan Air, nici în interiorul Comunității, nici la nivel mondial. Prin urmare, Comisia nu poate interveni. Conform principiului subsidiarității, este de competența Comisiei din Marea Britanie privind fuziunile și monopolurile să adopte o poziție cu privire la acest proiect. Purtătorul de cuvânt al Sir Leon Brittan a declarat că, în calculele sale preliminare, Comisia nu a luat în considerare activitățile companiei Dan Air referitoare la zborurile charter întrucât, ca cerință prealabilă fuziunii cu compania numărul unu în domeniul

transportului aerian din Marea Britanie, Dan Air (filiala holdingului Davies & Newman) trebuia să renunțe la acest tip de activitate. În această privință, regulamentul privind fuziunile prevede în mod clar că «se ia în considerare numai cifra de afaceri referitoare la părțile care fac obiectul tranzacției.»]

9 contractul din 23 octombrie 1992 a fost înaintat autorităților competente în materie de control al concentrărilor din Marea Britanie, și anume Secretary of State for Trade and Industry (denumit în continuare „Secretary of State”) și Office of Fair Trading (denumit în continuare „OFT”). La 2 noiembrie 1992, Secretary of State a anunțat, prin intermediul unui comunicat de presă, că autoritățile naționale decisese să nu înainteze cauza Mergers and Monopolies Commission.

10 Transferul de titluri prin care s-a operațiunea de concentrare s-a materializat a avut loc la 8 noiembrie 1992.

11 La 9 noiembrie 1992, Compagnie Nationale Air France (denumită în continuare „Air France”) a adresat Comisiei o scrisoare cu privire la cele două chestiuni. Pe de o parte, această scrisoare conținea observațiile Air France cu privire la chestiunea aflată la originea prezentei acțiuni; pe de altă parte, aceasta enunța comentariile Air France cu privire la achiziționarea de către BA a TAT European Airlines (denumită în continuare „TAT”). La acea dată, achiziția era, prin urmare, în curs de examinare de către Comisie, ca urmare a notificării operațiunii de către BA. În această scrisoare, Air France oferea explicații cu privire la modificările în funcționarea pieței care rezultau din poziția dominantă pe care, potrivit acesteia, o dobândise BA, ca o consecință a celor două operațiuni.

12 În ceea ce privește, în special, operațiunea care face obiectul prezentei cauze, prin scrisoarea sa, reclamanta a contestat interpretarea dată regulamentului de către Comisie, subliniind că, în opinia sa, nu era necesar să se țină seama, în evaluarea cifrelor de afaceri relevante pentru aprecierea „dimensiunii comunitare” a operațiunii, de faptul că întreprinderea absorbită trebuia să înceteze activitatea „charter”.

13 În răspunsul său către reclamantă, datat 17 noiembrie 1992, comisarul pentru concurență, Sir Leon Brittan, a menținut punctul de vedere formulat inițial de către Comisie, subliniind, pe de o parte, că, în opinia sa, încetarea activității „charter” a avut loc înainte de achiziționarea Dan Air de către BA și că, pe de altă parte, în temeiul articolului 5 alineatul (2) primul paragraf din regulament, era necesar să se țină seama doar de cifra de afaceri cu privire la activitățile care fac obiectul acestei achiziții. În replică, reclamanta a răspuns la 23 noiembrie 1992, confirmând interpretarea sa inițială a regulamentului.

14 La 27 noiembrie 1992, Comisia a decis că nu se opune achiziționării TAT de către BA, apreciind că, potrivit condițiilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (b) din regulament (JO 1992, C 326, p. 16), compatibilitatea acesteia cu piața comună nu ridică îndoieli serioase.

15 Publicarea acestei decizii a determinat transmiterea de către reclamantă a unei noi scrisori adresate comisarului, la 2 decembrie 1992, scrisoare la care comisarul a răspuns la 21 decembrie 1992, menținând interpretarea inițială a regulamentului oferită în cauza respectivă și informând reclamanta că guvernul belgian depusese o cerere, în sensul articolului 22 alineatul (3) din regulament. Comisia s-a pronunțat cu privire la această cerere la 17 februarie 1993 (Jurnalul Oficial 1993, C 68, p. 5). La acea dată, Comisia a constatat că operațiunea nu avea dimensiune comunitară și că nu crea, nici nu consolida o poziție dominantă pe teritoriul Regatului Belgiei.

Desfășurarea procedurii

16 Acestea au fost circumstanțele în care, prin cererea înregistrată la grefa Tribunalului de Primă Instanță la 5 ianuarie 1993, Air France a introdus prezenta acțiune în scopul anulării Deciziei din 30 octombrie 1992, decizie făcută publică la data respectivă prin declarația, citată anterior, a purtătorului de cuvânt al comisarului pentru concurență.

17 Printr-un înscris separat având aceeași dată, reclamanta a solicitat conexarea prezentei cauze cu cauza T-2/93; respectiva cauză, inițiată la aceeași dată, avea ca obiect cererea de anulare a Deciziei Comisiei din 27 noiembrie 1992, citată anterior. La 20 ianuarie 1993, Comisia a declarat că nu susținea cererea conexării celor două cauze, întrucât acestea erau prea diferite. Părțile au fost informate că președintele Tribunalului de Primă Instanță nu intenționa să conexeze cauzele în această etapă a procedurii.

18 La 27 august 1993, reclamanta a depus o nouă cerere de conexare a prezentei cauze cu cauza T-2/93. La 6 octombrie 1993, Comisia i-a comunicat Tribunalului că nu era în favoarea conexării cauzelor.

19 Printr-un înscris separat, depus la 24 februarie 1993, Comisia a invocat o excepție de inadmisibilitate conform articolului 114 din Regulamentul de procedură. La 2 aprilie 1993, reclamanta a prezentat observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate. Prin Ordonanța Tribunalului din 28 mai 1993, excepția de inadmisibilitate a fost unită cu fondul. Procedura scrisă între părțile principale s-a încheiat la 6 octombrie 1993, odată cu depunerea duplicii de către Comisie.

20 La 21 mai 1993, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (denumit în continuare „Regatul Unit”) a depus o cerere de intervenție în litigiu, în susținerea concluziilor pârâtei, în condițiile prevăzute la articolul 37 din Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a CEE, care se aplică procedurii în fața Tribunalului de Primă Instanță, în temeiul articolului 46 primul paragraf. La 26 mai 1993, BA a depus o cerere prin care solicita, pe de o parte, să intervină în litigiu, în susținerea concluziilor pârâtei și, pe de altă parte, să i se permită să se exprime în limba engleză.

21 Prin Ordonanța din 1 iulie 1993, Tribunalul de Primă Instanță a încuviințat intervenția Regatului Unit și a BA în litigiu, a respins cererea de derogare de la regimul lingvistic depusă de BA, în măsura în care această cerere se referea la procedura scrisă, și a amânat pronunțarea cu privire la cererea de derogare de la regimul lingvistic depusă de BA, în măsura în care aceasta se referea la procedura orală.

22 Prin Ordonanța din 21 septembrie 1993, Tribunalul a încuviințat ca, în cursul procedurii orale, BA să se exprime în limba engleză.

23 BA și Regatul Unit au depus memoriile în intervenție la 31 august și, respectiv, la 1 septembrie 1993. La 5 octombrie 1993, reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la aceste memorii. La 6 octombrie 1993, Comisia a informat Tribunalul, pe de o parte, că nu avea nicio observație de prezentat cu privire la memoriul în intervenție depus de BA și, pe de altă parte, și-a prezentat observațiile cu privire la memoriul de intervenție depus de Regatul Unit.

24 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul a hotărât deschiderea procedurii orale fără a dispune măsuri prealabile de cercetare judecătorească. Cu toate acestea, la 28 mai 1993, părțile principale au fost invitate să furnizeze anumite înscrisuri și să răspundă la anumite întrebări scrise adresate de Tribunal. La 13 iulie 1993, au fost adresate, de asemenea, tuturor părților noi solicitări de depunere a unor înscrisuri. La aceeași dată, anumite întrebări au fost, pe de altă parte, adresate Comisiei și Regatului Unit.

25 La 7 iulie 1993 și la 6 octombrie 1993, Comisia a depus înscrisurile solicitate și a răspuns întrebărilor scrise adresate de Tribunal. Aceasta a adus la cunoștința Tribunalului că nu dispunea de niciun înscris care să materializeze declarația purtătorului de cuvânt, care face obiectul prezentului litigiu. La 27 august 1993, reclamanta a răspuns întrebărilor adresate de Tribunal și a prezentat observații cu privire la întrebările adresate celorlalte părți, precum și cu privire la răspunsurile date de pârâtă. BA a răspuns întrebării adresate de Tribunal la 31 august 1993. Regatul Unit a răspuns întrebării adresate și a prezentat înscrisurile solicitate la 1 septembrie 1993.

26 În ședința din 23 noiembrie 1993 au fost ascultate susținerile orale ale părților și ale intervenientelor și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal.

Concluziile părților

27 Air France solicită Tribunalului să anuleze: „Decizia din 30 octombrie 1992, făcută publică la data respectivă de purtătorul de cuvânt al Comisiei și publicată de Agence Europe la 31 octombrie 1992, decizie prin care Comisia s-a declarat lipsită de competența de a decide, în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi, în ceea ce privește concentrarea dintre British Airways și Dan Air și de a obliga pârâta la plata cheltuielilor de judecată ale reclamantei.”

28 Prin excepția de inadmisibilitate, Comisia solicită Tribunalului respingerea acțiunii ca inadmisibilă și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

29 În observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, reclamanta solicită Tribunalului să declare prezenta acțiune admisibilă.

30 În memoriul său în apărare, Comisia solicită Tribunalului respingerea acțiunii ca inadmisibilă și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

31 Potrivit Regatului Unit, intervenient, „concluzionând că achiziționarea Dan Air Services Limited de către British Airways plc nu era o concentrare care avea dimensiune comunitară, în sensul articolului 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 4064/89 al Consiliului, Comisia nu a săvârșit o eroare de drept”.

32 BA, intervenientă, „susține concluziile Comisiei, prin aceea că solicită Tribunalului respingerea acțiunii introduse de Air France ca fiind inadmisibilă și nefondată și obligarea Air France la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de BA în cadrul intervenției sale”.

Cu privire la admisibilitate

33 Excepția de admisibilitate ridicată de Comisie se compune din patru părți. În primul rând, Comisia susține că declarația în litigiu nu prezintă caracterul unei decizii, care poate face obiectul unei acțiuni în anulare; în al doilea rând, aceasta susține că acțiunea nu este admisibilă, ținând seama de forma actului împotriva căruia aceasta este îndreptată; în al treilea rând, Comisia susține că respectiva cale de atac aleasă de către reclamantă nu este corespunzătoare; în al patrulea și ultim rând, Comisia susține că, admitând chiar că declarația în litigiu are un caracter decizional, reclamanta nu a stabilit că este vizată în mod direct și individual de către aceasta.

În ceea ce privește caracterul decizional al actului

Expunere sumară a argumentelor părților

34 Potrivit Comisiei, declarația în litigiu nu poate fi considerată drept o decizie de natură a face obiectul unei acțiuni în anulare, în condițiile prevăzute la articolul 173 din Tratatul CEE. Aceasta nu poate avea drept efect juridic soluționarea, în mod definitiv și obligatoriu, a unei situații juridice, deoarece nu era obligatorie pentru autoritățile naționale din punctul de vedere al stabilirii competenței lor (Hotărârea Curții din 27 martie 1980, Sucrimex și Westzucker/Comisia, 133/79, Rec., p. 1299; Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 1990, Nefarma și Bond van Groothandelaren in het

Farmaceutische Bedrijf/Comisia, T-113/89, Rec., p. II-797). În această privință, Comisia contestă argumentul potrivit căruia Decizia din 17 februarie 1993, citată anterior, poate fi interpretată ca însemnând că autoritățile belgiene au admis că declarația în litigiu din 30 octombrie 1992 stabilea punctul de pornire al termenului de o lună care le fusese alocat pentru a solicita punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 22 alineatul (3) din regulament.

35 Potrivit Comisiei, articolul 6 alineatul (1) litera (a) din regulament nu o împuternicește să hotărască în sensul inaplicabilității regulamentului în ceea ce privește o operațiune de concentrare decât în măsura în care aceasta i-a fost notificată. În măsura în care o astfel de notificare nu a fost efectuată, niciuna dintre dispozițiile regulamentului nu îi conferă dreptul de a adopta o decizie cu privire la această operațiune (Ordonanța Curții din 17 mai 1989, Italia/Comisia, 151/88, Rec., p. 1255, și Ordonanța Curții din 13 iulie 1991, Sunzest/Comisia, C-50/90, Rec., p. I-2917; Hotărârea Curții din 10 iulie 1980, Giry și Guerlain și alții, 253/78 și 1/79 - 3/79, Rec., p. 2327; Hotărârea Tribunalului, Nefarma și Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf/Comisia, citată anterior).

36 În continuare, Comisia apreciază că, în cazul în care declarația în litigiu nu prezintă caracter decizional, răspunsurile oferite ulterior reclamantei de către comisarul pentru concurență, care aveau un caracter pur opțional, nu pot ține locul unei decizii (Ordonanța Tribunalului din 30 noiembrie 1992, Syndicat français de l'Express international și alții/Comisia, T-36/92, Rec., p. II-2479, punctul 48).

37 Regatul Unit estimează, în schimb, că declarația purtătorului de cuvânt al Comisiei este o decizie care poate face obiectul controlului juridic (Hotărârea Curții din 31 martie 1971, Comisia/Consiliul, cunoscută sub numele „AETR”, 22/70, Rec., p. 263, punctele 33 și următoarele). Acesta subliniază că autoritățile din Regatul Unit nu ar fi avut competență în cazul acestei operațiuni în absența unei decizii a Comisiei care să constate că operațiunea nu avea dimensiune comunitară.

38 Potrivit lui BA, declarația în litigiu nu reprezintă o decizie care să poată face obiectul unei căi de atac. Exprimarea punctului de vedere al MTF, în cele două scrisori din 21 și 30 octombrie 1992, menționate anterior, nu a produs niciun efect juridic. În cazul în care operațiunea ar fi trebuit să fie notificată Comisiei — *quod non* —, aceste scrisori nu ar fi putut exonera BA de îndeplinirea obligației. Potrivit intervenientei, aceste scrisori nu împuterniceau statele membre să aplice legislația lor națională. Astfel de competențe rezultă în mod direct din regulament și din faptul că operațiunea nu prezenta dimensiune comunitară. În cele din urmă, scrisorile nu priveau Comisia de posibilitatea de a-și exercita ulterior propriile competențe.

39 În ceea ce o privește, reclamanta estimează că actul în litigiu, care prezintă caracter decizional, poate face obiectul unei acțiuni în anulare. Aceasta susține că, pentru a exista, este suficient ca o decizie să fi fost adoptată de către Comisie. Or, Comisia nu neagă că a ajuns la concluzia că, în temeiul regulamentului, nu avea competența necesară pentru a examina achiziționarea lui Dan Air de către BA. În speță, purtătorul de cuvânt a declarat în mod public că, pe baza regulamentului și, în special, a articolelor 1 alineatul (2) litera

(b) și 5 alineatul (2) ale acestuia, Comisia a adoptat o decizie privind lipsa de competență în privința acestei chestiuni, indicând astfel, pe de o parte, că achiziționarea lui Dan Air de către BA reprezenta o concentrare în sensul articolului 3 din regulament și, pe de altă parte, că doar autoritățile naționale aveau competența să aprecieze această operațiune.

40 Potrivit reclamantei, din declarația purtătorului de cuvânt se desprind două aspecte substanțiale. Primul este că, la 30 octombrie 1992, Comisia a ajuns la concluzia că operațiunea nu avea „dimensiune comunitară”, astfel încât orice trimitere la caracterul „preliminar” al actului era, în consecință, necorespunzătoare. BA nu a procedat la notificarea tranzacției ca urmare a declarației purtătorului de cuvânt, ceea ce avea ca rezultat că respectiva formalitate era inutilă. Potrivit reclamantei, lipsa de reacție a Comisiei, atunci când OFT a examinat chestiunea, și faptul că, în scrisorile sale, citate anterior și adresate reclamantei, Comisia și-a menținut punctul de vedere exprimat în actul în litigiu, consacră caracterul definitiv al acestei aprecieri. Cel de-al doilea aspect este că, la 30 octombrie 1992, Comisia ajunsese, de asemenea, la concluzia că tranzacția intra în competența autorităților naționale din Regatul Unit și nu se putea susține că aceste autorități aveau posibilitatea să se declare lipsite de competență, pe motiv că operațiunea prezenta „dimensiune comunitară”. În plus, adoptarea Deciziei din 17 februarie 1993, confirma, prin urmare, că Regatul Belgiei a admis, de asemenea, că declarația purtătorului de cuvânt avea caracter decizional.

41 Potrivit reclamantei, datorită caracterului său definitiv, actul făcut public la 30 octombrie 1992 este, din punct de vedere material, identic cu o decizie adoptată în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din regulament. Într-adevăr, distincția între declarația în litigiu și o decizie adoptată ulterior unei notificări este pur formală. Făcând trimitere la adagiul „*Tu patere legem quem fecisti*”, reclamanta susține că actul în litigiu are forță obligatorie, întrucât Comisia este obligată în temeiul declarației făcute de purtătorul său de cuvânt la 30 octombrie 1992. Absența oricărei prevederi din cuprinsul regulamentului cu privire la o procedură de contestare întărește posibilitatea pentru Comisie, în cazul în care acțiuni de tipul celei introduse de către reclamantă sunt respinse ca inadmisibile, de a soluționa, fără posibilitatea introducerii unei acțiuni având ca obiect controlul legalității, chestiuni de principiu privind interpretarea regulamentului.

42 Potrivit reclamantei, dezbaterile cu privire la competențele Comisiei de a se autosesiza în privința operațiunilor de concentrare care nu au fost notificate sunt lipsite de relevanță. Adevărata problemă nu se referă la circumstanța abținerii Comisiei de a lua cunoștință de o operațiune care nu i-a fost notificată, ci la circumstanța că aceasta s-a declarat lipsită de competență în privința acestei tranzacții. Prin urmare, potrivit reclamantei, adevărata problemă de competență pe care o ridică această cauză este aceea de a ști dacă, în absența notificării tranzacției respective, Comisia avea competența să constate că aceasta se situa în afara domeniului de aplicare a regulamentului.

Constatările Tribunalului

43 Cu titlu introductiv, Tribunalul amintește că, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, „pentru a stabili dacă măsurile în litigiu constituie acte în sensul articolului 173, este necesar ... să se analizeze fondul acestora. ... Orice măsură care produce efecte

juridice obligatorii de natură să aducă atingere intereselor reclamantului prin modificarea într-un mod distinct a situației sale juridice, constituie un act sau o decizie care poate face obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 173” (Hotărârea Curții din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639; a se vedea, în același sens, Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, Automec/Comisia, T-64/89, Rec., p. II-367).

44 Pentru a aprecia, având în vedere jurisprudența amintită anterior, dacă declarația în litigiu prezintă caracterul unui act care poate face obiectul unei acțiuni în anulare, este necesar, prin urmare, să se examineze în ce măsură declarația produce efecte juridice. Din acest punct de vedere, Tribunalul consideră că declarația în litigiu produce efecte juridice în mai multe privințe.

45 Tribunalul apreciază că actul în litigiu a produs, mai întâi, o serie de efecte juridice în ceea ce privește statele membre. Luând în considerare economia sa generală, aplicarea regulamentului împiedică, în principiu, aplicarea altor dispoziții, în special dispoziții legislative naționale care au, de asemenea, ca obiect controlul operațiunilor de concentrare economică între întreprinderi, și care, în cazul inaplicabilității regulamentului, sunt, în principiu, aplicabile unei astfel de tranzacții. Care anume dispoziții legislative naționale sunt, în principiu, aplicabile unei tranzacții determinate depinde de amplasarea întreprinderilor care iau parte la tranzacție și a piețelor și activităților vizate de aceasta. În prezenta cauză, efectul declarației comisarului pentru concurență, prin care acesta se pronunță în mod public în sensul inaplicabilității regulamentului asupra tranzacției în cauză, a fost acela de a confirma, cu certitudine, competența statelor membre ale căror teritorii erau vizate, ținând seama de amplasarea întreprinderilor care iau parte la această tranzacție și de serviciile aeriene implicate, și anume Regatul Unit și Republica Franceză, pentru a aprecia operațiunea de concentrare în lumina propriilor legislații naționale privind controlul operațiunilor de concentrare economică. În plus, unul dintre cele două state membre menționate anterior a examinat efectiv tranzacția în cauză, prin prisma propriei sale legislații naționale. Potrivit Regatului Unit, care a intervenit în susținerea pretențiilor pârâtei, prezenta acțiune este admisibilă, acesta nuanțând, în mod întemeiat că declarația Secretary of State din 2 noiembrie 1992 a fost posibilă ca urmare a declarației în litigiu din 30 octombrie 1992, prin care se făcea cunoscut în mod public că regulamentul era inaplicabil tranzacției examinate.

46 În plus, actul în litigiu a produs efecte față de oricare stat membru al cărui teritoriu este, în mod direct sau indirect, vizat de tranzacție. De îndată ce, precum în prezenta cauză, Comisia a făcut cunoscut în mod public că o operațiune de concentrare determinată nu avea dimensiune comunitară, este înlăturată orice incertitudine referitoare la îndeplinirea condițiilor necesare punerii în aplicare, de către unul sau mai multe state membre, a dispozițiilor articolului 22 alineatul (3) din regulament. Din acest punct de vedere, Tribunalul constată, încă o dată, că dispozițiile în cauză au fost efectiv puse în aplicare, pentru prima dată de la intrarea în vigoare a regulamentului, de către un stat membru, mai precis de către Regatul Belgiei. În plus, astfel cum a subliniat reclamanta, cererea Regatului Belgiei a fost transmisă, de fapt, în termenul de o lună de la data declarației în litigiu, astfel cum este stipulat în dispozițiile menționate.

47 În continuare, Tribunalul consideră că actul în litigiu a produs, de asemenea, efecte juridice față de întreprinderile care erau părți la operațiunea de concentrare. Într-adevăr, o astfel de declarație a avut, după cum, de altfel, confirmă scrisorile care au fost adresate reclamantei de către comisarul pentru concurență, anterior introducerii prezentei acțiuni, efectul de a scuti întreprinderile implicate în tranzacție de la îndeplinirea obligației de a o notifica Comisiei, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din regulament. În această privință, este necesar să se sublinieze că, întrucât în temeiul articolului 7 alineatul (1) din regulament notificarea unei concentrări care are dimensiune comunitară are, în principiu, un efect suspensiv, o notificare publică către întreprinderile vizate de o operațiune pe care nu trebuie să o notifice este echivalentă cu încuviințarea realizării imediate a acesteia. În continuare, având în vedere dispozițiile dreptului comunitar, declarația în litigiu a avut ca efect să facă imediat posibilă, din momentul intervenției, achiziționarea Dan Air de către BA.

48 În această privință, Tribunalul subliniază, în plus, că reclamanta susține în mod întemeiat că, în circumstanțele speței, instituția pârâtă este obligată în temeiul termenilor declarației în litigiu. Într-adevăr, luând în considerare caracterul dificil reversibil al unei operațiuni de tipul celei în cauză, ducerea la bun sfârșit a unei astfel de operațiuni este incompatibilă cu o situație de incertitudine juridică a operatorilor economici în cauză.

49 În acest stadiu al raționamentului său, Tribunalul a subliniat că actul în litigiu trebuie să fie diferențiat în mod clar de scrisorile adresate BA la 21 și 30 octombrie 1992, ca urmare nu doar a efectelor juridice pe care acesta le produce asupra întreprinderilor implicate în tranzacție, astfel cum tocmai au fost analizate, ci a diferențelor de formă pe care le prezintă aceste aprecieri succesive cu privire la tranzacție. Într-adevăr, scrisorile adresate BA, la 21 și 30 octombrie 1992, provin exclusiv de la serviciile Comisiei și menționează în mod expres că nu erau obligatorii, ca atare, pentru Comisie; dimpotrivă, actul în litigiu trebuie să fie privit ca fiind adoptat de comisarul pentru concurență și, din această cauză, angajând în mod public Comisia în ansamblu, mai ales deoarece s-a demonstrat că intenția Comisiei era aceea de a acționa conform termenilor acestui act.

50 Din ansamblul considerațiilor de drept și de fapt analizate anterior rezultă că este o greșeală din partea Comisei să susțină că aprecierea juridică și încadrarea juridică, făcute publice la 30 octombrie 1992, prezentau un caracter preliminar. În timp ce această descriere putea, cu siguranță, să fie atribuită aprecierilor realizate de MTF, prin scrisorile sale din 21 și 30 octombrie 1992, nu era însă posibil, sub nicio formă, să fie aplicată actului în litigiu, care fusese emis de un membru al Comisiei ce făcea o declarație în numele acesteia din urmă. Prin urmare, pentru temeiurile expuse mai sus, declarația în litigiu are o natură juridică diferită de cea a avizului emis de către MTF, în răspunsul adresat BA, la aceeași dată cu cea a actului litigiu. Cu toate că, într-adevăr, scrisoarea transmisă de MTF prezintă caracterul unei „scrisori de confort”, în sensul hotărârii pronunțate în cauza *Giry și Guerlain și alții*, invocată de Comisie și nu poate, în consecință, să facă obiectul unei acțiuni în anulare, alta este situația în cazul declarației în litigiu. În plus, astfel cum subliniază reclamanta, Comisia nu poate pretinde că a intenționat să facă publică o apreciere care nu prezenta caracter definitiv. În fapt, s-a stabilit în mod adecvat în cadrul procedurii că aprecierea Comisiei se întemeia atât pe caracterul de concentrare al tranzacției, cât și pe absența „dimensiunii comunitare” a operațiunii. Făcând trimitere la calculele preliminare efectuate, comisarul a intenționat să

facă trimitere nu la calculele provizorii, ci la calculele prealabile, necesare pentru a aprecia „dimensiunea comunitară” a oricărei operațiuni de concentrare între întreprinderi.

51 Prin urmare, Tribunalul consideră că efectele declarației în litigiu sunt identice, din punctul de vedere al întreprinderilor care iau parte la tranzacția proiectată, cu efectele unei decizii a Comisiei, adoptate ulterior notificării conforme a tranzacției, decizie prin care aceasta constata absența „dimensiunii comunitare”, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din regulament. Pentru statele membre și terți, în special pentru concurenții direcți ai întreprinderilor care erau părți la tranzacție, aceste efecte sunt cel puțin identice cu cele care rezultă dintr-o decizie formală a Comisiei, adoptată, de asemenea, în temeiul dispoziției respective din regulament. Or, nu se contestă că o astfel de decizie poate face obiectul unei acțiuni în anulare introduse în fața instanței comunitare.

52 Prin urmare, argumentul Comisiei conform căruia aceasta nu putea constata absența „dimensiunii comunitare” a unei operațiuni decât în condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din regulament, și anume în urma unei notificări a operațiunii, nu trebuie reținut. Efectele juridice ale declarației în litigiu sunt, prin urmare, în stadiul actual raționamentului Curții, suficient de întemeiate, indiferent dacă este vorba de efectele în privința operatorilor vizați în mod direct de operațiunea de concentrare, de statele membre sau de terți.

53 În plus, Tribunalul apreciază drept nefondată teza Comisiei potrivit căreia, pentru a fi acceptat că declarația în litigiu prezenta caracterul unei decizii, era necesar ca instituția anterior menționată să admită că a acționat „din proprie inițiativă”. Potrivit Tribunalului, a admite că declarația în litigiu conține o decizie care poate face obiectul unei acțiuni în justiție înseamnă nu mai mult decât recunoașterea faptului că, acționând pe baza avizului emis de către MTF, ca răspuns la cererea cu care fusese sesizată de către BA, Comisia a declarat în mod public că regulamentul nu era aplicabil tranzacției în cauză. Din moment ce regulamentul, a cărui punere în aplicare nu poate depinde doar de voința părților, împuternicește Comisia să examineze anumite operațiuni de concentrare, Tribunalul estimează că, în mod contrar celor susținute de către Comisie, cea din urmă are în mod necesar puterea de a-și verifica propria competență în ceea ce privește o tranzacție determinată, indiferent dacă această tranzacție a fost notificată, și să constate, precum în prezenta cauză, că regulamentul nu se aplică unei tranzacții determinate.

54 Din considerentele precedente rezultă că prima parte a excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie trebuie respinsă.

În ceea ce privește forma actului

55 Potrivit Comisiei, un motiv în plus pentru care declarația în litigiu nu are caracterul unei decizii este forma acesteia; declarația nu are drept destinatar nicio persoană identificată în mod nominal și nu corespunde comunicării unei decizii adoptate de către aceasta, ci doar exprimă un aviz privind interpretarea regulamentului. În plus, fiind făcută oral, această comunicare, destinată publicului, nu putea fi notificată conform articolului 191 din Tratatul CEE. De asemenea, reclamanta nu a fost în măsură, din

motive evidente, să includă, în anexa la cererea sa, pretinsa decizie a Comisiei, contrar dispozițiilor articolului 19 din Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a CEE.

56 Intervenientele și reclamanta nu au prezentat observații speciale asupra acestui aspect.

57 Tribunalul subliniază, cu titlu introductiv, că, astfel cum reiese din jurisprudența Curții, „alegerea formei nu poate schimba natura actului” (Hotărârea Curții din 5 mai 1977, Honig/Consiliul și Comisia, 101/76, Rec., p. 797) și că „forma în care actele sau deciziile sunt adoptate nu are, în principiu, nicio relevanță în ceea ce privește posibilitatea de a le ataca printr-o acțiune în anulare (articolul 173)” (Hotărârea IBM/Comisia, citată anterior; a se vedea de asemenea, în același sens, Hotărârea „AETR”, citată anterior). În lumina acestei jurisprudențe, este necesar să se examineze domeniul de aplicare a celei de-a doua părți a excepției de inadmisibilitate ridicate de către pârâtă.

58 Tribunalul constată că actul în litigiu prezintă o formă neobișnuită, în măsura în care, în primul rând, reiese din examinarea cauzei și în special din răspunsurile Comisiei la întrebările scrise adresate de Tribunal, că nu există niciun document scris, altul decât transcrierea care a fost publicată de anumite agenții de presă, precum Agence Europe, și în care, în al doilea rând, publicitatea extinsă făcută acestei declarații tinde, prin însăși forma sa, să o asimileze unui act cu aplicabilitate generală, mai degrabă decât unei decizii cu caracter individual. Cu toate acestea, în ceea ce privește absența formei scrise a actului, s-a reținut constant, de exemplu în cauzele citate anterior (a se vedea, mai sus, punctul 43), că dreptul de a formula o cale de atac ia în considerare, mai întâi, conținutul actului și circumstanța dacă produce efecte juridice care aduc atingere personal reclamantului. În plus, instanța comunitară a decis deja în sensul admisibilității acțiunii introduse împotriva actelor care îmbracă o formă neobișnuită, precum o decizie pur verbală (Hotărârea Curții din 9 februarie 1984, Kohler/Curtea de Conturi, 316/82 și 40/83, Rec., p. 641). În prezenta cauză, termenii declarației, departe de a fi fost contestați de către instituția în cauză, au fost, dimpotrivă, pe deplin confirmați de aceasta, atât în cadrul schimburilor de scrisori, care au avut loc anterior introducerii prezentei acțiuni și în cursul procedurii. În ceea ce privește natura publicității făcute actului, este necesar să se rețină că aceasta nu a avut nicio legătură cu actul în sine, nu are nicio influență asupra legalității acestuia și are relevanță doar în privința datei de la care începe să curgă termenul pentru introducerea unei acțiuni împotriva sa.

59 Prin urmare, Tribunalul consideră că trebuie respinse atât argumentul potrivit căruia reclamanta nu a fost în măsură să anexeze la cererea sa o copie a declarației în litigiu, cât și argumentul potrivit căruia declarația în litigiu, nefiind notificată în mod corespunzător întreprinderilor părți la operațiunea de concentrare, nu a început încă să producă efecte având în vedere că, astfel cum a fost menționat anterior, pentru soluționarea prezentului litigiu, declarația în litigiu a produs efecte în ceea ce privește terții.

60 Din considerentele precedente rezultă că a doua parte a excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie trebuie respinsă.

În ceea ce privește excepția cu privire la „căile de atac paralele”

Expunere sumară a argumentelor părților

61 Potrivit Comisiei, declarația în litigiu nu împiedica reclamanta, în cazul în care considera cauza să întemeiată, să pună în întârziere Comisia pentru a obliga BA să notifice tranzacția. O astfel de punere în întârziere ar fi dat dreptul reclamantei să introducă fie o acțiune în constatarea abținerii de a acționa, conform articolului 175 din Tratatul CEE, în cazul absenței unui răspuns din partea Comisiei, fie, în caz contrar, o acțiune în anulare. În prezenta cauză, cu toate acestea, Air France nu a depus niciodată o astfel de cerere.

62 Comisia susține, de asemenea, că, în cadrul unei acțiuni în anulare, reclamanta ar fi trebuit să își îndrepte pretențiile împotriva unuia din răspunsurile care i-au fost adresate de către comisarul pentru concurență, mai degrabă decât împotriva Declarației din 30 octombrie 1992, care nu îi era adresată. În plus, potrivit Comisiei, reclamanta trebuia ca, într-un termen rezonabil după 31 octombrie 1992, dată la care era în măsură să ia cunoștință de existența declarației în litigiu, să solicite instituției comunicarea acesteia. În absența unui astfel de demers, acțiunea este inadmisibilă.

63 În cele din urmă, Comisia susține că acțiunea ar fi trebuit să fie introdusă în fața instanțelor naționale, chiar dacă ar fi fost necesar să se adreseze o întrebare preliminară Curții de Justiție, în conformitate cu prevederile articolului 177 din Tratatul CEE, cu privire la „dimensiunea comunitară” a tranzacției. Într-adevăr, Comisia opinează că doar decizia adoptată de autoritățile naționale era de natură a aduce atingere, dacă era cazul, situației reclamantei.

64 Regatul Unit nu a prezentat observații în această privință.

65 BA subliniază că Air France nu a prezentat nicio observație în fața autorităților din Regatul Unit.

66 Potrivit reclamantei, constatarea Comisiei în sensul lipsei competenței sale în privința operațiunilor care nu îi sunt notificate, nu poate avea ca efect privarea întreprinderilor de o cale de atac împotriva acestei declarații de constatare a lipsei competenței. Pentru a urmări raționamentul Comisiei, ar însemna că aceasta putea, în afara unei acțiuni având ca obiect controlul legalității, să ajungă la un acord cu întreprinderile implicate în operațiunea de concentrare, potrivit căruia nu era necesar ca tranzacția să-i fie notificată. Astfel, se putea ajunge la două proceduri distincte, în funcție de circumstanța dacă tranzacția i-a fost sau nu notificată Comisiei.

Motivarea Tribunalului

67 Potrivit Tribunalului, este cu certitudine adevărat că respectivele căi de atac promovate de Comisie sunt, în general, singurele disponibile pentru terți, în contextul litigiilor care pot lua naștere ca urmare a contactelor neoficiale între întreprinderi și Comisie, astfel cum se prevede la punctul 8 din preambulul Regulamentului (CEE) nr. 2367/90 din 25 iunie 1990 privind notificările, termenele și audierile prevăzute în Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi, astfel cum a fost modificat (JO L 219, p. 5). Totuși, acestea nu sunt corespunzătoare circumstanțelor prezentei cauze și nu exclud alte căi de atac legale. Într-adevăr, în prezenta cauză, recurgerea la căile procedurale promovate de Comisie ar fi amânat în mod inutil soluționarea litigiului, în condițiile în care, astfel cum a recunoscut Comisia însăși, nu sunt nicidecum compatibile cu urgența care caracterizează cadrul general al regulamentului. Fără a contesta în niciun fel rolul esențial pe care l-a avut procedura contactelor neoficiale, luând în considerare principiul bunei administrări, Tribunalul consideră, din preocupare pentru economia procedurii și pentru eficiența acțiunii având ca obiect controlul legalității, că reclamanta a fost îndreptățită, ținând seama de răspunsurile date în diversele scrisori pe care le-a adresat comisarului pentru concurență, să considere că o punere în întârziere a Comisiei nu ar fi produs rezultatele scontate și că avea în mod direct deschisă calea acțiunii în anularea declarației care cuprindea o apreciere juridică a faptelor realizată de autoritatea competentă.

68 În plus, în această privință, Tribunalul observă că, deși Comisia susținuse că pretențiile formulate în cererea în anulare ar fi trebuit să fie orientate împotriva unuia din răspunsurile oferite reclamantei de către comisarul pentru concurență, mai degrabă decât împotriva declarației în litigiu din 30 octombrie 1992, scrisoarea adresată de Air France comisarului pentru concurență, din 9 noiembrie 1992, trebuie să fie interpretată ca fiind o cerere, înaintată Comisiei, pentru modificarea sau retractarea propriei aprecieri a faptelor, astfel cum apare în declarația în litigiu din 30 octombrie 1992. În aceste circumstanțe, reclamanta era îndreptățită să introducă o acțiune direct împotriva aprecierii inițiale a Comisiei din 30 octombrie 1992, mai degrabă decât împotriva răspunsului instituției, din 17 noiembrie 1992, prin care se refuza aprobarea cererii reclamantei, astfel cum reiese chiar din termenii scrisorii (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 28 octombrie 1993, *Zunis Holding și alții/Comisia*, T-83/92, nepublicată încă în Recueil).

69 În continuare, Tribunalul analizează obiecția potrivit căreia reclamanta ar fi trebuit să își îndrepte acțiunea împotriva deciziei Secretary of State, în măsura în care acea decizie implica în mod necesar că autoritatea respectivă avea competența să se pronunțe asupra concentrării în cauză, sub rezerva necesității de a adresa, în temeiul articolului 177 din tratat, Curții de Justiție o întrebare preliminară pentru a se stabili dacă tranzacția avea „dimensiune comunitară”. Fără a mai fi necesar să se cerceteze dacă a fost posibil să fie pusă în discuție, în fața instanțelor naționale, legalitatea unei decizii a Comisiei, care a devenit între timp definitivă, este necesar, în orice caz, să se rețină că posibilitatea existenței unei căi de atac în fața instanțelor naționale nu poate exclude posibilitatea de a contesta legalitatea unei decizii adoptate de către o instituție comunitară direct în fața instanțelor comunitare în temeiul articolului 173 din tratat. Aceasta este situația în prezenta cauză din moment ce, astfel cum a subliniat în mod întemeiat reclamanta,

controlul unei operațiuni de concentrare, realizat în temeiul legislației sau al legislațiilor unuia sau mai multor state membre, nu poate fi comparat, atât în ceea ce privește domeniul de aplicare, cât și efectele sale, cu cel realizat de instituțiile comunitare, pe motiv că aceste controale diferite au aceeași finalitate. Spre deosebire de controalele realizate la nivel comunitar, controlul realizat de către autoritățile naționale este limitat la aprecierea domeniului de aplicare a operațiunii pe teritoriul statelor membre în cauză; în plus, un astfel de control este, de altfel, deosebit de complex de realizat în domenii implicând aviația civilă internațională.

70 În cele din urmă, Tribunalul apreciază că, având în vedere circumstanțele prezentei cauze, nu se poate argumenta că reclamanta trebuia, într-un termen rezonabil ulterior datei de 31 octombrie 1992 (dată la care aceasta a fost în măsură să cunoască existența declarației în litigiu), să fi solicitat instituției să-i comunice declarația, din moment ce scrisorile adresate comisarului pentru concurență trebuie să fie considerate, astfel cum s-a declarat (a se vedea punctul 68, menționat anterior), ca urmărind retractarea sau modificarea de către instituție a deciziei conținute în declarația în litigiu. Ca răspuns la aceste cereri, depuse, la rândul lor, într-un termen rezonabil, comisarul a confirmat numai interpretarea sa inițială a regulamentului și a respins cererile, fără a contesta existența declarației sau acuratețea conținutului acesteia ori interpretarea oferită acesteia de reclamantă. Prin urmare, o cerere de comunicare a actului era, în orice caz, superfluă.

71 Din considerentele precedente rezultă că a treia parte a excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie trebuie respinsă.

În ceea ce privește chestiunea dacă reclamanta este vizată în mod direct și individual de decizia în litigiu

Expunere sumară a argumentelor părților

72 Comisia apreciază că Declarația din 30 octombrie 1992 nu modifică în mod clar situația juridică a reclamantei. Potrivit Comisiei, presupunând că Tribunalul ar ajunge la concluzia că declarația în litigiu constituie un act care produce efecte juridice obligatorii, acest act nu aduce atingere reclamantei, care nu a stabilit că respectiva concluzie a Comisiei privind inaplicabilitatea regulamentului asupra operațiunii de concentrare modifică, prin ea însăși, situația sa. Într-adevăr, declarația în litigiu nu aduce atingere chestiunii de compatibilitate cu piața comună a acestei operațiuni. Tot din acest motiv, nu poate produce efecte juridice (Hotărârile IBM/Comisia, citată anterior, și din 24 iunie 1986, Akzo/Comisia, 53/85, Rec., p. 1965).

73 În continuare, potrivit Comisiei, chiar dacă declarația în litigiu trebuia să fie clasificată drept o decizie adoptată în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din regulament, o astfel de decizie nu viza în mod individual reclamanta (Hotărârile Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 14 iulie 1983, Spijker Kwasten/Comisia, 231/82, Rec., p. 2559, 28 ianuarie 1986, Cofaz și alții/Comisia, 169/84, Rec., p. 391, punctul 25). Pentru ca o întreprindere să fie vizată în mod

individual de o operațiune, nu este suficient ca aceasta să se afle în concurență cu o întreprindere implicată în operațiune.

74 Potrivit Comisiei, argumentul reclamantei, conform căruia limitele impuse prin jurisprudența Curții de Justiție în ceea ce privește admisibilitatea acțiunilor în anulare introduse de persoane fizice, nu trebuia să fie aplicat în domeniul concentrărilor ar avea drept consecință, în cazul acceptării acestuia, posibilitatea ca orice companie aeriană să introducă o acțiune, contrar termenilor articolului 173 din tratat care prevede că decizia a cărei legalitate este în discuție trebuie să fie de interes direct și individual pentru reclamant (Hotărârea Curții din 10 iunie 1982, Lord Bethell/Comisia, 246/81, Rec., p. 2277, punctul 16).

75 Regatul Unit nu a prezentat observații speciale în această privință.

76 BA estimează că Air France nu a stabilit că interesele sale sunt afectate de măsura pe care aceasta o contestă (Hotărârea Curții din 10 decembrie 1969, Eridania și alții/Comisia, 10/68 și 18/68, Rec., p. 459, considerentul 7). Potrivit BA, motivul invocat de reclamantă se referă, în realitate, la o pretinsă discriminare a cărei victimă se consideră aceasta.

77 Reclamanta consideră că decizia o vizează în mod direct și individual. Aceasta motivează că o decizie a Comisiei în scopul declarării lipsei competenței de a examina compatibilitatea operațiunii în discuție cu piața comună are ca efect modificarea situației sale juridice. Mai întâi, Comisia pare să solicite reclamantei să dovedească, de îndată, incompatibilitatea operațiunii cu piața comună. Ulterior, Comisia pare să aprecieze că o declarație din partea sa de constatare a lipsei competenței conferă în mod automat competență autorităților naționale, fără a ține seama că aprecierile efectuate de autoritățile naționale sunt întreprinse în baza unor factori materiali și teritoriali diferiți de cei care sunt aplicabili aprecierilor efectuate de către Comisie.

78 Potrivit reclamantei, dispariția concurentului său, Dan Air, în beneficiul altui concurent, respectiv BA, care l-a absorbit pe cel dintâi, reprezintă o modificare suficientă a pozițiilor pe piață pentru ca respectivii concurenți direcți ai întreprinderii absorbante să fie în mod individual vizați de operațiune. În prezenta cauză, consecințele care decurg din achiziționarea lui Dan Air de către BA au adus atingere în mod direct poziției Air France. În plus, în scrisorile sale adresate comisarului pentru concurență, scrisori la care aceasta face trimitere în mod expres, Air France a demonstrat în detaliu modalitățile prin care era în mod direct și individual vizată de această operațiune. Nu numai că BA a preluat poziția Dan Air la Gatwick, ci, în plus, a preluat controlul sau posesia a patru din cele șapte linii de zbor pe ruta Paris-Londra; pe ruta Nisa-Londra, acțiunile BA în ceea ce privește traficul aerian reprezentau 70 %, plasând BA într-o poziție dominantă de natură clar restrictivă pe acea piață specifică. Pe piața diferitelor rețele stabilite de transportatorii europeni importanți, Air France este principalul concurent al BA. Achiziționarea Dan Air de către BA are efect multiplicator, aducând atingere în mod individual reclamantei.

Motivarea Tribunalului

79 Cu titlu introductiv, este necesar să se menționeze că „alte persoane decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt în mod individual interesați, decât în cazul în care această decizie le aduce atingere din cauza anumitor calități care le sunt specifice sau datorită unor circumstanțe care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și le individualizează în mod asemănător cu destinatarul” (Hotărârea Plaumann/Comisia, citată anterior).

80 Având în vedere aceste principii, Tribunalul consideră, în primul rând, că rezultă din cele ce precedă (a se vedea, mai sus, punctul 47) că, din moment ce declarația în litigiu permite, în fapt și în drept, realizarea imediată a operațiunii proiectate, declarația în litigiu este de natură să determine o modificare imediată a situației pieței sau piețelor în cauză, care depinde exclusiv de voința părților. În prezenta cauză, reiese cu claritate din analiza prevederilor contractului din 23 octombrie 1992 că acesta trebuia să producă efecte de la 1 noiembrie 1992 sau, cel mai târziu, de la data îndeplinirii condițiilor suspensive pe care le conținea și care includeau, printre altele, asigurarea dată întreprinderilor de către Comisie, în termeni suficient de siguri, că operațiunea nu intra în sfera de aplicare a regulamentului. În aceste circumstanțe și dat fiind, de altfel, că transferul efectiv al acțiunilor, care concretizează realizarea operațiunii de concentrare, a avut loc la 8 noiembrie 1992, este necesar să se considere că declarația în litigiu vizează în mod direct întreprinderile care intervin pe piața sau pe piețele aviației civile internaționale, care puteau, la data actului atacat, să considere ca fiind deja realizată o modificare imediată sau iminentă a stării pieței. În schimb, în ipoteza în care Comisia ar fi considerat că operațiunea avea o „dimensiune comunitară”, aceste întreprinderi ar fi avut garanția că nicio modificare a stării pieței sau a piețelor nu putea interveni înainte de expirarea termenului prevăzut la articolul 7 alineatul (1) din regulament și înainte ca acestea să fi avut posibilitatea de a-și apăra drepturile și de a fi ascultați.

81 Constatarea Comisiei că o operațiune de concentrare între întreprinderi nu are o „dimensiune comunitară” are ca efect privarea terților de drepturile procedurale conferite lor în temeiul articolului 18 alineatul (4) din regulament, drept pe care aceștia ar fi putut să îl exercite în cazul în care operațiunea, având o „dimensiune comunitară”, ar fi trebuit să fie notificată Comisiei. Din motive care țin atât de efectele juridice imediate asupra pieței sau piețelor afectate de operațiunea de concentrare proiectată și de drepturile procedurale ale terților, declarația în litigiu trebuie, prin urmare, să fie considerată ca aducând atingere în mod direct poziției concurenților pe piața sau pe piețele aviației civile (a se vedea motivarea similară, Hotărârile Curții din 25 octombrie 1977, Metro/Comisia, 26/76, Rec., p. 1875 și din 19 mai 1993, Cook/Comisia, C-198/91, Rec., p. I-2487, punctul 23).

82 În cele din urmă, în ceea ce privește întrebarea dacă reclamanta este în mod individual vizată de declarația în litigiu, Tribunalul observă, în al doilea rând, că, astfel cum, de altfel, Comisia a admis în cursul procedurii, situația Air France este în mod clar diferită, având în vedere operațiunea de concentrare în cauză, în raport cu cea a altor transportatori aerieni internaționali. Într-adevăr, operațiunea de concentrare conduce la substituirea BA lui Dan Air, pe rutele regulate operate de către aceasta din urmă. Rezultă că legăturile aeriene implicate se referă la legăturile între Franța și Regatul Unit, pe de o

parte, și legăturile între Belgia și Regatul Unit, pe de altă parte. În ceea ce privește legăturile între Franța și Regatul Unit, rutele operate de Dan Air au ca punct de plecare Londra și Manchester și ca punct de sosire Montpellier, Nisa, Paris, Pau și Toulouse. Legăturile între Belgia și Regatul Unit se referă la ruta Bruxelles-Londra. Pe toate aceste rute, BA își consolidează în mod semnificativ poziția, ca urmare a achiziționării Dan Air, în timp ce în paralel poziției grupului Air France îi este adusă atingere în mod corespunzător, într-o manieră diferită în raport cu oricare alt transportator aerian. În aceste circumstanțe, poziția Air France este comparabilă cu cea a unui destinatar al deciziei, în sensul hotărârii Plaumann, citată anterior. Prin urmare, Tribunalul consideră că Air France a demonstrat în mod suficient că actul atacat modifică în mod clar poziția sa pe piață și că este vizat în mod direct și individual, în sensul hotărârilor Eridania și alții/Comisia și Cofaz și alții/Comisia, citate anterior.

83 Prin urmare, a patra parte a excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie trebuie respinsă.

84 Din toate argumentele menționate anterior rezultă că excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la fond

85 Reclamanta invocă trei motive în susținerea cererii sale în anulare:

- primul se întemeiază pe încălcarea articolului 1 alineatele (1) și (2) și a articolului 5 alineatele (1) și (2) din regulament;

- cel de-al doilea se întemeiază pe încălcarea principiului general al securității juridice în aplicarea articolului 1 alineatele (1) și (2) și a articolului 5 alineatele (1) și (2) din regulament;

— cel de-al treilea se întemeiază pe nerespectarea principiului general al bunei administrări, precum și pe încălcarea articolelor 155 și 190 din Tratatul CEE.

86 În replica sa, reclamanta susține, de asemenea, că decizia atacată constituie o încălcare a principiului general al egalității de tratament.

În ceea ce privește primul motiv invocat în susținerea cererii în anulare cu privire la încălcarea articolului 1 alineatele (1) și (2) și a articolului 5 alineatele (1) și (2) din regulament

Expunere sumară a argumentelor părților

87 Reclamanta contestă punctul de vedere al Comisiei potrivit căruia operațiunea în cauză nu prezintă o „dimensiune comunitară” în sensul articolului 1 alineatul (1) din regulament, pe motiv că nu este necesar să se țină seama, în evaluarea cifrei de afaceri realizate de întreprinderea absorbită, de cifra de afaceri realizată din activitățile „charter”, dat fiind că această activitate a fost întreruptă înainte de operațiunea de concentrare aflată la originea litigiului.

88 În primul rând, reclamanta consideră că articolul 5 alineatul (1) din regulament impune Comisiei, pentru a verifica dacă articolul 1 alineatul (2) este aplicabil, să țină seama de cifra de afaceri realizată de o întreprindere parte la operațiunea de concentrare, în privința activităților obișnuite ale acesteia pe durata exercițiului financiar precedent. Se știe că Dan Air a exercitat activitatea sa „charter” în timpul exercițiului financiar precedent. Prin urmare, potrivit reclamantei, în evaluarea dimensiunii comunitare a operațiunii, era necesar să se țină seama de cifra de afaceri realizată în privința acestui sector de activitate.

89 În al doilea rând, reclamanta susține că întreruperea de către o întreprindere parte la o operațiune de concentrare a activității în cadrul unui sector de activitate nu determină punerea în aplicare, în beneficiul acesteia, a dispozițiilor articolului 5 alineatul (2) din regulament, care nu se referă decât la transferurile parțiale. Întrucât continuarea activităților care nu fac obiectul transferului este o condiție esențială pentru aplicabilitatea articolului 5 alineatul (2) din regulament, activitatea întreruptă în timpul anului de referință precedent încheiat sau între data de încheiere a acestui exercițiu financiar și data realizării operațiunii de concentrare face parte integrantă din activitățile transferate. A ține seama de modificările survenite ulterior datei de încheiere a anului de referință echivalează cu pierderea oricărui efect util ce poate fi generat de acest concept. Din această cauză, doar modificările care afectează întreprinderea în sine, prin achiziționarea sau transferarea de active ar trebui să fie luate în considerare. Această regulă se impune cu atât mai mult cu cât, precum în prezenta cauză, întreruperea de către întreprinderea care face transferul a unei părți a activităților sale este rezultatul unei obligații contractuale care i-a fost impusă de către întreprinderea cesionară.

90 Potrivit reclamantei, scopul criteriului cifrei de afaceri pentru anul de referință este acela de a permite să se determine automat, și fără niciun fel de contestații, dacă evaluarea economică a operațiunii urmează să fie realizată la nivel comunitar sau la nivel național. Data de referință folosită pentru a se determina dacă operațiunea are o dimensiune comunitară nu este aceeași cu data care reprezintă punctul de pornire pentru evaluarea fundamentală a operațiunii de către Comisie, astfel cum o demonstrează decizia Comisiei în cauza Accor/Wagons-lits (Decizia 92/385/CEE a Comisiei din 28 aprilie 1992 de declarare a compatibilității cu piața comună a unei concentrări, cauza nr. IV/M.126, JO L 204, p. 1). Conceptul fiind unul specific contabilității, alegerea exercițiului financiar de referință pentru evaluarea dimensiunii operațiunii trebuie să fie pe deplin respectată. În plus, potrivit reclamantei, pasivul ce corespunde activității „charter” a fost asumat de cesionar.

91 Comisia consideră că interpretarea articolului 5 din regulamentul, propusă de reclamantă, nu ține seama nici de scrisoarea și nici de spiritul regulamentului sau de finalitatea pragurilor cifrelor de afaceri, prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din regulamentul, ori de metoda de calcul a acestora. Scopul acestor praguri este de a reflecta semnificația reală a operațiunii în raport cu structura ofertei. Rezultă că acest calcul al cifrei de afaceri nu are sens decât în cazul în care se aplică întreprinderilor în forma pe care acestea o au în momentul în care are loc concentrarea. Prin urmare, Comisia nu poate renunța la practica sa de a lua în considerare importanța economică a activelor transferate efectiv. A lua în considerare activitățile Dan Air care fuseseră întrerupte înainte de realizarea tranzacției ar fi avut ca rezultat o apreciere eronată a semnificației tranzacției.

92 Cu toate că scopul trimiterii la cifra de afaceri a ultimului exercițiu financiar este acela de a oferi un fundament clar și incontestabil, nu poate totuși determina modificări structurale care survin ulterior neluării în considerare a acelei date. Comisia consideră că nicio prevedere din articolul 5 alineatul (2) primul paragraf din regulamentul nu confirmă interpretarea restrictivă a acestei dispoziții, propusă de reclamantă. Dispoziția respectivă nu se ocupă în niciun caz de ceea ce se întâmplă cu acele părți ale întreprinderilor care nu sunt transferate. Prin urmare, aceasta nu exclude nici cazurile în care activitatea respectivă este întreruptă înainte de transfer, așa cum nu exclude nici cazurile în care activitatea este continuată de către operator, altul decât cesionarul. În acest caz special, activitatea „charter” a Dan Air a fost întreruptă, iar faptul că BA a preluat pasivul Dan Air nu înseamnă, de fapt, că BA a preluat activul corespunzător activității „charter” a întreprinderii achiziționate. În ipoteza în care, totuși, se pare că BA s-a sustras dispozițiilor legislației comunitare, Comisia nu ar fi ezitat să aplice, în ceea ce o privește, dispozițiile articolelor 8 alineatul (4), 14 și 15 din regulamentul. În cazul în care activitatea ar fi fost reluată în termen de doi ani, Comisia ar fi fost obligată să examineze operațiunea în ansamblu, la data reluării acesteia, în conformitate cu termenii articolului 5 alineatul (2) al doilea paragraf din regulamentul. În cele din urmă, Comisia consideră că soluția susținută de reclamantă, care necesită date contabile, este de natură să introducă inegalități între diferitele state membre, în măsura în care normele de prezentare a rapoartelor pot să difere de la un stat membru la altul.

93 Regatul Unit apreciază că excluderea cifrei de afaceri ce corespunde activității „charter” este conformă regulamentului, indiferent dacă se consideră că tranzacția în litigiu a presupus achiziționarea doar a unei părți dintr-o întreprindere, în sensul articolului 5 alineatul (2) din regulamentul, ori dacă, în mod alternativ, se consideră că întreprinderea în cauză, în sensul articolului 5 alineatul (1) din regulamentul, este întreprinderea constituită de activitățile achiziționate. Este evident că, în cazul în care, în contextul aceleiași tranzacții, Dan Air ar fi continuat să își desfășoare activitatea „charter”, tranzacția în litigiu ar fi intrat sub incidența articolului 5 alineatul (2) din regulamentul. Rezultatul ar fi fost același dacă Dan Air ar fi transferat activitatea sa „charter” unui terț, altul decât BA. Regatul Unit nu constată existența vreunui motiv pentru care soluționarea să fie diferită, în cazul întreruperii activității care nu a fost transferată. Contractul din 23 octombrie 1992 conținea, de altfel, o condiție alternativă, care consta într-o obligație de cedare sau de întrerupere a activității.

94 În mod alternativ, în cazul în care articolul 5 alineatul (2) ar fi considerat inaplicabil, se aplică articolul 5 alineatul (1). Într-adevăr, în cazul în care regulamentul nu conține o

definiție a noțiunii „întreprindere”, este necesar să se considere că termenul desemnează o unitate economică. În prezenta cauză, partea din activitatea Dan Air care a încetat să fie independentă și care a trecut sub controlul BA este cea care cuprinde activitățile Dan Air, altele decât activitatea „charter”. Această parte a activității putea fi imediat identificată prin cifra sa de afaceri și ar trebui, potrivit intervenientei, să fie considerată ca fiind întreprinderea în cauză, în sensul articolului 5 din regulament.

95 BA consideră că a achiziționat doar o parte din întreprinderea Davies și Newman și că, prin urmare, doar cifra de afaceri corespunzătoare acestei părți din întreprindere ar trebuie să fie atribuită cedentului, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din regulament. În circumstanțele speciale ale acestei cauze, întreprinderea Davies și Newman care a trecut sub controlul lui BA cuprindea întreg personalul și toate activele necesare continuării, de către Dan Air, doar a activităților sale de servicii programate. Din punctul de vedere al Davies și Newman, aceasta era „întreprinderea în cauză” și doar cifra de afaceri a acestei întreprinderi trebuia să fie luată în considerare.

96 Potrivit BA, faptul că întreruperea activității a fost voluntară este lipsit de relevanță, întrucât, din moment ce, ca rezultat al cedării acestora, intervalele orare, personalul și aeronavele necesare pentru a permite reînceperea activităților „charter” ale întreprinderii Davies și Newman nu au intrat sub controlul BA. În plus, în cazul în care, contrar argumentelor precedente, dimensiunea întreprinderii Davies și Newman trebuia să fie apreciată la o dată anterioară celei la care operațiunea a fost realizată, este clar că BA nu a achiziționat întreaga întreprindere și că, prin urmare, dispozițiile articolului 5 alineatul (2) din regulament ar trebui să se aplice.

Motivarea Tribunalului

97 În primul rând, Tribunalul amintește că articolul 1 alineatul (1) din regulament prevede că „prezentul regulament se aplică tuturor concentrărilor care au dimensiune comunitară”; în temeiul articolului 4 alineatul (1), „concentrările care au o dimensiune comunitară definite în prezentul regulament trebuie notificate Comisiei în termen de o săptămână de la încheierea contractului sau de la publicarea anunțului licitației ori de la preluarea pachetului de control. Termenul începe din momentul în care are loc unul din aceste evenimente.”

98 În al doilea rând, Tribunalul amintește că, în conformitate cu articolul 3 din regulament, o concentrare „se realizează atunci când ... (b) una sau mai multe persoane, care controlează deja cel puțin o întreprindere ... dobândesc, fie prin achiziționarea de valori mobiliare sau de active, fie prin contract sau prin orice alte mijloace, controlul direct sau indirect asupra uneia sau mai multor întreprinderi sau părți ale acestora”; articolul 1 alineatul (2) din regulament prevede că, „în sensul prezentului regulament, o concentrare are dimensiune comunitară atunci când: (a) cifra de afaceri totală realizată la nivelul Comunității de toate întreprinderile implicate depășește 5 miliarde ECU; și (b) cifra de afaceri realizată în Comunitate de către fiecare din cel puțin două dintre întreprinderile implicate depășește 250 milioane ECU, cu excepția cazurilor în care fiecare dintre întreprinderile implicate realizează mai mult de două treimi din cifra sa totală de afaceri la nivel comunitar într-unul și același stat membru.”

99 Din dispozițiile anterioare, luate împreună, rezultă că a răspunde la întrebarea dacă operațiunea de achiziționare a Dan Air de către BA era o operațiune de „dimensiune comunitară”, în sensul acestor dispoziții, trebuie să se cerceteze dacă operațiunea de achiziție, astfel cum este prevăzută de contractul din 23 octombrie 1992, citat anterior, trebuie să fie notificată Comisiei. Într-adevăr, la această dată, cesionarul și cedentul ajunseseră la un acord perfect și, prin urmare, acest acord constituia, în speță, în cazul în care operațiunea ar fi prezentat o „dimensiune comunitară”, punctul de plecare al termenului de notificare, astfel cum era prevăzut la articolul 4 alineatul (1), citat anterior, din regulament.

100 În această privință, Tribunalul observă, mai întâi, că, cu toate că achiziționarea parțială a unei întreprinderi este posibilă, ca regulă generală, în măsura în care contractul de achiziție are ca obiect activele imobilizate, iar nu achiziționarea activelor financiare, rezultă totuși din prevederile contractului din 23 octombrie 1992, în special din clauza 2, intitulată „*Agreement to sell the shares and assets*”, că scopul acestui contract este atât transferarea către BA a portofoliului de acțiuni deținute de Davies și Newman, cât și transferarea anumitor active imobilizate care constituie întreprinderea. În plus, reiese cu claritate din clauza 4.1.5 a contractului — clauză pe care, în mod greșit reclamantă o descrie drept o condiție rezolutorie, însă care, în realitate, constituie o condiție suspensivă — că, începând cu 23 octombrie 1992, părțile au intenționat să subordoneze executarea contractului de achiziție îndeplinirii condiției ca activele care privesc exercitarea activității „charter” să nu fie achiziționate de cesionar, fie din cauză că activele urmau a fi transferate de cedent unui terț, fie din cauză că cedentul urma să se ocupe de întreruperea activității sale „charter”. Condiționând data de la care contractul producea efecte de îndeplinirea, *inter alia*, a condiției prevăzute la clauza 4.1.5, părțile au intenționat în mod clar să excludă activitatea „charter” din obiectul contractului de achiziție. Prin urmare, dat fiind că, în plus, la 28 octombrie 1992, BA s-a angajat față de Comisie să nu pună în aplicare clauza 4.2 din contract, care îi dă dreptul să renunțe la condiția suspensivă sus-menționată („*waiver*”), clauza 4.1.5 trebuie să fie interpretată ca limitând obiectul contractului la achiziționarea activelor Davies și Newman, altele decât cele necesare exercitării activității „charter”, adică doar activele necesare operării zborurilor regulate și activității altor filiale ale grupului (a se vedea, mai sus, punctul 1).

101 Articolul 5 din regulament prevede: „1. Cifra totală de afaceri, astfel cum este prevăzută la articolul 1 alineatul (2), cuprinde sumele obținute de întreprinderile vizate, în cursul exercițiului financiar anterior, din vânzarea de produse și prestarea de servicii făcând parte din activitățile obișnuite ale întreprinderilor în cauză

2. Prin derogare de la alineatul (1), atunci când concentrarea constă în achiziționarea unor părți, indiferent dacă acestea au sau nu personalitate juridică, ale uneia sau mai multor întreprinderi, cu privire la vânzător sau vânzători se ia în considerare numai cifra de afaceri privind părțile care fac obiectul tranzacției.»

102 Din ansamblul acestei dispoziții rezultă că legiuitorul comunitar a intenționat ca, în cadrul misiunii care i-a fost conferită în materie de control al concentrărilor, Comisia să nu intervină decât în cazul în care operațiunea proiectată atinge o anumită dimensiune economică, și anume o „dimensiune comunitară”. Obiectivul articolului 5 alineatul (2) din regulament este, prin urmare, de a determina dimensiunea reală a operațiunii de

concentrare pentru a se examina dacă, ținând seama de părțile de întreprindere care sunt efectiv achiziționate, indiferent dacă acestea sunt sau nu constituite sub forma unor entități juridice, operațiunea proiectată are „dimensiune comunitară”, în sensul articolului 1 din regulament.

103 Având în vedere obiectivul articolului 5 alineatul (2) din regulament și în pofida faptului că acest articol nu conține nicio trimitere expresă la noțiunea de încetare a activităților, Tribunalul apreciază că noțiunile de transfer parțial și de încetare parțială a activităților sunt comparabile, în măsura în care ambele permit să se aprecieze cu precizie obiectul, compunerea și dimensiunea exactă a concentrării proiectate. Rezultă din cele menționate anterior că doar cifra de afaceri care se referă la părțile întreprinderii care au fost achiziționate efectiv trebuie să fie luată în considerare în scopul aprecierii dimensiunii operațiunii proiectate. Prin urmare, este necesar să se facă trimitere numai la cifra de afaceri a ultimului exercițiu financiar a acelor părți ale întreprinderii care sunt efectiv achiziționate.

104 Din analiza precedentă a contractului de achiziție încheiat la 23 octombrie 1992 între BA și Davies și Newman, rezultă că acest contract exclude în mod expres din obiectul său, în temeiul condiției suspensive conținute de clauza 4.1.5, activele necesare exercitării activității „charter”. Limitând astfel sfera de aplicare a operațiunii de concentrare la anumite active ale întreprinderii achiziționate, contractul de achiziție conferă acestei operațiuni caracterul unei achiziții parțiale, în sensul articolului 5 alineatul (2) din regulament, care se referă la activele imobilizate ale unei părți din întreprindere. Este bine cunoscut că, după realizarea operațiunii de concentrare, întreprinderea cesionară nu era constituită, din punct de vedere economic, din suma întreprinderilor care iau parte la operațiunea de concentrare, dat fiind că BA, în noua sa formă, nu cuprindea activele care, înainte de realizarea acestei operațiuni, erau necesare Davies și Newman pentru exercitarea activităților „charter” ale Dan Air. Această constatare nu poate fi contestată pe motiv că cesionarul și-a asumat pasivul cedentului, inclusiv pe cel corespunzător activităților „charter”.

105 În temeiul dispozițiilor articolului 5 alineatul (2) din regulament, doar cifra de afaceri corespunzătoare activităților care fac efectiv obiectul tranzacției trebuia, prin urmare, să fie luată în considerare pentru a aprecia „dimensiunea comunitară” a operațiunii. Or, este bine cunoscut că cifra de afaceri astfel determinată, mai precis cifra de afaceri care se referă doar la partea din Davies și Newman achiziționată de BA, determinată la data închiderii ultimului exercițiu contabil și comunicată Comisiei de către BA, în fișa de calcule anexată la scrisoare din 16 octombrie 1992, este mai mică decât pragul prevăzut de dispozițiile articolului 1 alineatul (2) din regulament.

106 Chiar dacă această concentrare nu pare să fi avut loc efectiv decât în momentul îndeplinirii ultimei condiții suspensive dintre cele prevăzute în contractul din 23 octombrie 1992, și anume la o dată cuprinsă între 2 și 8 noiembrie 1992, Tribunalul apreciază că, având în vedere toate prevederile contractului, precum și angajamentele avansate de BA, Comisia a fost îndreptățită, la 30 octombrie 1992, data declarației în litigiu, să procedeze la aprecierea „dimensiunii comunitare” a operațiunii pentru a stabili dacă operațiunea proiectată trebuia, sau nu, să fie notificată, iar asta chiar înainte de îndeplinirea ultimei condiții suspensive.

107 În continuare, Tribunalul observă că, astfel cum a subliniat Comisia, în cazul în care ar fi existat bănuială că o întreprindere urmărea în realitate, prin încetarea parțială a activităților, să eludeze dispozițiilor regulamentului, Comisia ar fi putut dispune de mijloacele prevăzute de regulament, în special articolele 8 alineatul (4), 14 și 15, pentru remedierea situației. În orice caz, aceasta nu este situația în prezenta cauză, dat fiind că este larg cunoscut că prevederile contractului, în special încetarea definitivă de către Dan Air a operațiunilor sale „charter”, precum și angajamentele oferite de BA, au fost respectate cu scrupulozitate.

108 Din toate considerațiile anterioare, rezultă că primul motiv invocat de către reclamantă în susținerea cererii în anulare trebuie respins.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv invocat în susținerea cererii în anulare cu privire la încălcarea principiului general al securității juridice în aplicarea articolului 1 alineatele (1) și (2) și a articolului 5 alineatele (1) și (2) din regulament

109 Acest motiv este alcătuit din două părți: reclamanta susține că, pe de o parte, conceptul de încetare a activității nu corespunde niciunui concept juridic sau economic precis și că, recurgând la aceasta, Comisia a încălcat principiul general al securității juridice și, pe de altă parte, că, dimpotrivă, Comisia ar fi trebuit să utilizeze competențele conferite acesteia prin regulament, în special cele prevăzute la articolul 8 alineatul (2), pentru a obliga, în cazul în care este necesar, cesionarul să înceteze definitiv activitățile „charter”.

110 Cu titlu preliminar, Comisia își pune întrebări asupra legăturii dintre primele două motive invocate de reclamantă în susținerea cererii sale în anulare. Într-adevăr, în cazul în care Tribunalul ar respinge primul motiv, acest lucru ar avea drept consecință că interpretarea oferită de Comisie articolului 5 din regulament era corectă. Corecta aplicare a unei dispoziții de drept comunitar nu poate constitui o încălcare a principiului general al securității juridice. În plus, conceptul de întrerupere a activității este lipsit de orice ambiguitate. Prin urmare, este lipsit de importanță faptul că regulamentul nu face trimitere în mod expres la această ipoteză, din moment ce intră categoric în sfera sa de aplicare.

111 Intervenientele nu au prezentat observații cu privire la acest aspect.

112 Tribunalul apreciază, în ceea ce privește prima parte a motivului și în completarea a ceea ce s-a declarat anterior la punctul 103, că noțiunea de încetare a unei activități este doar o chestiune de fapt și că, prin urmare, pretinsa încălcare de către Comisie a principiului securității juridice, prin luarea în considerare a încetării activității „charter”, trebuie respinsă.

113 În ceea ce privește a doua parte a motivului, este necesar în orice caz să se sublinieze că nu este de competența Tribunalului, în cadrul acțiunii în anulare, să înlocuiască propria apreciere cu cea a Comisiei și să se pronunțe cu privire la întrebarea dacă aceasta din urmă trebuia, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din regulament, să impună o astfel de obligație de încetare a activității, mai ales din moment ce dispoziția respectivă din regulament se referă la examinarea pe fond a compatibilității concentrării proiectate cu piața comună, apreciere realizată de Comisie, în privința unei operațiuni care fusese notificată în prealabil (a se vedea, Hotărârea Tribunalului din 10 martie 1992, SIV și alții/Comisia, T-68/89, T-77/89 și T-78/89, Rec., p. II-1403, punctele 319 și 320).

114 Rezultă că cel de-al doilea motiv în susținerea cererii în anulare trebuie, de asemenea, respins.

În ceea ce privește cel de-al treilea motiv invocat în susținerea cererii în anulare cu privire la nerespectarea principiului general al bunei administrări, precum și la încălcarea articolelor 155 și 190 din tratat

115 Acest motiv este, de asemenea, alcătuit din două părți. Reclamanta se plânge că decizia în litigiu a intervenit, pe de o parte, fără consultarea statelor membre sau a oricăror întreprinderi terțe interesate și, pe de altă parte, cu încălcarea articolului 190 din tratat. Într-adevăr, în primul rând, principiul general al bunei administrări impunea Comisiei să solicite recomandări, în vederea soluționării în deplină cunoștință de cauză a unei chestiuni de principiu, chiar dacă aceasta nu era obligată în mod expres, în temeiul niciunei prevederi, să organizeze astfel de consultări. În al doilea rând, obligația de motivare, prevăzută la articolul 190 din tratat, face parte din principiul general al dreptului la apărare (Hotărârea Curții din 4 iulie 1963, Germania /Comisia, 24/62, Rec., p. 129). Prin abținerea sa de a face orice trimitere relevantă la regulament, Comisia nu și-a îndeplinit această obligație. Prin urmare, decizia în litigiu este viciată prin lipsa motivării acesteia, din moment ce motivele reale pe care aceasta se întemeiază nu s-au concretizat decât după data de 30 octombrie 1992. Prin urmare, raționamentul pe care se întemeiază declarația în litigiu nu putea fi înțeles exclusiv pe baza declarației.

116 Comisia, făcând trimitere la jurisprudența Curții de Justiție, consideră, în primul rând, că nu avea nicio obligație de a consulta statele membre sau întreprinderile interesate înainte de a emite un aviz privind achiziționarea Dan Air de către BA. În al doilea rând, Comisia susține că, în orice caz, plângerea întemeiată pe presupusa lipsă a motivării rezultă dintr-o confuzie între motivarea formală pe care se întemeia decizia și validitatea acestei motivări. În prezenta cauză, Comisia susține că a oferit o motivare adecvată, justificând motivele pentru care a apreciat că cifra de afaceri, raportată la Comunitate, a întreprinderii achiziționate era mai mică de 250 milioane ECU. Întrebarea dacă acele motive erau corecte și de natură să justifice constatările Comisiei în sensul lipsei de competență a acesteia asupra chestiunii respective intră sub incidența acțiunii având ca obiect controlul legalității actului.

117 Regatul Unit nu consideră că regulamentul impune Comisiei consultarea statelor membre înainte de a se adopta o decizie cu privire la propria sa competență în ceea ce privește o operațiune de concentrare. Drepturile statelor membre sunt prevăzute la

articolul 19 din regulamentul, iar cele ale terților la articolul 18 alineatul (4). Nici unul din aceste două articole nu este aplicabil, în absența notificării operațiunii.

118 BA nu a prezentat observații în această privință.

119 În ceea ce privește prima parte a motivului, Tribunalul constată, în conformitate cu hotărârea Curții de Justiție în cauza 71/74 (Frubo/Comisia, 15 mai 1975, Rec., p. 563), că a impune Comisiei să urmeze procedura de consultare atunci când, precum în prezenta cauză, dispozițiile aplicabile chestiunii examinate nu impun instituției o astfel de obligație de consultare, ar însemna a o obliga să respecte formalități care nu sunt necesare și să amâne în mod inutil procedura. Prin urmare, Tribunalul nu consideră că există un principiu general de drept care ar determina instanța comunitară să impună Comisiei o obligație de consultare, care, precum în prezenta cauză, nu este prevăzută de legislație.

120 În ceea ce privește a doua parte a motivului, Tribunalul consideră că, astfel cum a subliniat în mod întemeiat Comisia, aceasta rezultă dintr-o confuzie între o plângere privind lipsa motivării deciziei și chestiunea dacă motivarea oferită deciziei era validă. În prezenta cauză, Tribunalul consideră că - astfel cum, de altfel, este stabilit prin prezenta acțiune, din care rezultă cu claritate că reclamanta a putut, fără impedimente, să conteste validitatea interpretării regulamentului prevăzută în declarația în litigiu - declarația conține motivele clare și adecvate care au stat la baza acesteia, motive în cuprinsul cărora se indică că operațiunea nu avea o „dimensiune comunitară” și se expune raționamentul juridic și economic pe care se întemeiază această concluzie.

121 Prin urmare, al treilea motiv invocat în susținerea cererii în anulare trebuie, de asemenea, să fie respins.

În ceea ce privește cel de-al patrulea motiv invocat în susținerea cererii în anulare cu privire la încălcarea principiului general al egalității

122 Reclamanta susține că, anterior adoptării declarației în litigiu, Comisia a organizat o consultare cu Regatul Unit, sau a fost de acord să participe la o astfel de consultare, de la care au fost excluse, în mod nejustificat, celelalte state membre, în special Republica Franceză. Principiul general al egalității trebuie să fie extins la toate statele membre, în relațiile acestora cu Comisia. Prin urmare, reclamanta este îndreptățită să invoce un motiv cu privire la absența consultării propriului guvern.

123 Comisia declară că nu a procedat la nicio negociere tripartită între Regatul Unit, BA și ea însăși. Faptul că a trimis OFT o copie a scrisorii pe care o adresase BA la 30 octombrie 1992 demonstrează doar spiritul de cooperare al instituției comunitare cu autoritățile naționale competente în materie de concurență. Chiar dacă se recunoaște consacarea în mod expres de către Curtea de Justiție a principiului egalității de tratament între statele membre (Hotărârea Curții din 29 martie 1979, Comisia/Regatul Unit, 231/78, Rec., p. 1447, punctul 17), Comisia are îndoieli că persoanele de drept privat pot

să se prevaleze de acest principiu, care se referă exclusiv la relațiile dintre statele membre și Comunități.

124 Intervenientele nu au prezentat observații în această privință.

125 Tribunalul consideră că acest motiv este, în fapt, lipsit de fundament, din moment ce, contrar celor susținute de reclamantă, nu reiese din niciun document din dosarul cauzei că, anterior adoptării declarației în litigiu, Comisia s-ar fi consultat cu Guvernul Regatului Unit. Prin urmare, acest motiv trebuie respins, fără a mai fi necesar să se examineze admisibilitatea sa, având în vedere articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, și nici chestiunea dacă persoanele fizice sau juridice au dreptul să se prevaleze de o încălcare a principiului egalității de tratament între statele membre.

126 Din ansamblul considerațiilor anterioare rezultă că acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

127 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea la plata cheltuielilor de judecată, cea dintâi menționată trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor efectuate British Airways, în calitatea sa de intervenient.

128 În temeiul articolului 87 alineatul (4) din regulamentul menționat anterior, statele membre care au intervenit în litigiu își suportă propriile cheltuieli de judecată. În aceste condiții, Regatul Unit își suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ (Camera a doua)

hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv cele ale intervenientei British Airways.

3) Obligă Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Cruz Vilaça

Briët

Barrington

Saggio

Biancarelli

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, 24 martie 1994.

Grefier
H. Jung

Președinte
J. L. Cruz Vilaça